

føre et eneste positivt Argument, der kunde byde os endogsaa en eneste Smule Garanti for at vor Frygt er ugrundet, ligesaa lidt kunne vi bevise, at vor Frygt et begrundet. Men jeg beder de Herrer huffe et gammelt Ord, der siger, at det er for sent at lukke Brønden til, naar Bærnet er druknet. Alle de Herrer's sympathiske Udtalelser om Agerbruget kunne ikke staae os vort tabte Marked tilbage igjen, end sige igjen etablere, gjenopreise det ødelagte Landbrug.

Frijs: Da jeg er fuldstændig enig med den ærede 3die Landsthingsmand for 6te Kred's (Ablefeldt-Saurvig) i, at absolut Forbud er det Eneste, som garanterer Landbruget absolut her til Lands, skal jeg ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet eller trætte det høie Thing, men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at Forbud ogsaa er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne siktre Fabrikkerne, idet det efter mine Begreber er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne indemnisere dem, nemlig afsjøre dem deres Fabrikker. Gige saa sikkert som det er, at Staten har Ret til, naar dens vitale Interesser fordrer det, at udstede en Lov, der forhindrer al Fabrikation af Kunstsmør, lige saa sikkert har den en moralsk Forpligtelse til at indemnisere de Fabrikker, som lide Tab. — Man har bebrejdet os, at vi ikke kunne føre noget Bevis for, at dette Forbud er nødvendigt her i Landet, og at det virkelig er det Eneste, der kan siktre vor Stilling til England. Nei, det Bevis have vi ikke kunnet føre, det kan ikke føres, og det vil naturligvis aldrig nogeninde kunne føres, fordi der altid her vil være Tale om en subjektiv Mening. Men Spørgsmaalet er, om det ikke er en subjektiv Mening, som er støttet paa gode Grunde og til de bedste Autoriteter her i Landet. Men vi gaa for Resten videre, og i den Retning staa vi i fuldstændig Modsetning til Folke-thingets Majoritet, vi sige ikke: Dette er absolut det eneste Rigtige. Nei, vi sige, vi ville have en Tid, hvori vi kunne undersøge Sagen noiere, vi ville have en Tid til at se paa dette Spørgsmaal, saa vi kunne danne os en virkelig Mening om det. Det have vi ikke fuldt ud endnu; derfor ville vi have et Forbud, der garanterer os saa godt som mulig, men et Forbud paa Tid, ikke en endelig Lov. Saaledes som Sagen nu staaer, er der jo ingen Udset til, at Loven kan blive saadan, som jeg ønskede, jeg tror det ikke i alt Fald; men det kan jeg paa Forhaand sige, at et hvilket som helst Lovforslag vil jeg ikke give min Stemme, naar det gaar ud paa en endelig Lov og ikke paa en midlertidig Lov.

Mouvier-Petersen: Efter de langvarige Forhandlinger, der have været førte om denne overordentlig vigtige Sag, som nu saa sent er kommen til dette Thing, tror jeg, at Sagen er bedst tjent med, at man fatter sig saa kort som mulig, og at vi her i Landsthinget søge at fremme den saa hurtigt som mulig for at kunne faae et tilfredsstillende Resultat ud af den, og det saa meget mere, som jo hidtil den saglige Forhandling og Argumenter ikke have frugtet noget. Det er en stor og for Agerbruget høist vigtig Interesse, hvorom Striden har været ført; thi efter hele den Udvikling, som har fundet Sted i Agerbruget, er Smørret jo blevet Agerbrugets Hovedprodukt, og det ikke blot for det store, men ogsaa for det mindre Agerbrug efter Andelsmeieriernes Opkomst, saa at man altsaa kan sige, at Smørret er hele Landets Hovedprodukt. Smørret er i Grunden den eneste Artikel, der nu, efter de lave Kornpriser og Fedepriser, er i Stand til at holde Landbruget nogenlunde oppe. Skulde det ske, at Smørpriserne synke yderligere ned, saar Landbruget derved sit Naadestød, og det vil gaa haardt ud over, ikke alene den nuværende Generation, men, hvad værre er, Jordens Produktionssevne vil lide, naar det ikke længere kan betale sig at anvende Kraftfoder. Hvad er det da nu, der tilsigtes ved Regeringens Forslag? Det er ikke Hensigten derved at fremkalde en Prisstigning af Smørret eller altsaa at staae en Pengefordel for Landmanden; her er ikke Tale om en Beskyttelse i den Forstand, som vi kjende paa Toldomraadet for forskellige Industriens Bedkommende, hvorved disse opnaa en Fordel lige overfor en fremmed Konkurrence med Varer af samme Bestaafenhed. Nei, det, vi Landmænd her forlange, er en simpel Retserdighedshandling, at vi i vor Virksomhed maa blive siktrede for vort Hovedprodukt mod, at det bliver estergjort eller forfalsket af et andet Produkt, saaledes at dette ved sin stoffende Lighed kan i Handel og Vand sælges for Natursmør uden at være det. Og Grunden, hvorfor det er os saa meget om at gjøre, at der i Tide maa træffes Foranstaltninger for at afværge den Fare, der fra Margarinens Side truer vort Smørs Renomme, er, at det har viist sig, at Kunstsmørfabrikkerne have faaet en langt større Udbredelse, end de hidtil have haft, og dernæst ogsaa, at hele Smørindustrien her i Landet er gaaet over til at blive en stor Industri, at det kan befrygtes, at Margarinens ogsaa skal faae Indpas i Meierierne, og derigjennem befrygtes, at Tilliden i England til, at der fra Danmark kommer ligesaa